

DZIENNIK BYDGOSKI

Wychodzi codziennie z wyjątkiem niedziel i świąt.

Drukem i nakładem „Drukarni Bydgoskiej“ Spółki Akc.

PRENUMERATA

w ekspedycji i agenturach w Bydgoszczy z dodatkiem tygodniowym „ORFOWNIKA MIEJSKIEGO“ wynosi kwartalnie 5.40 zł, na pocztach, przez listowego w dom 6.46 zł. — Miesięcznie 1.80 zł, przez listowego w dom 2.16 zł, pod opaską w Polsce 4.00 zł, do Francji i Ameryki 8.00 złotych, do Gdańska 5.00 guldenów, do Niemiec 5.00 marek. — W razie przeszkód w zakładzie, spowodowanych wyższą siłą, strajków lub t. p., wydawnictwo nie odpowiada za dostarczanie pisma, a prenumeratorki nie mają prawa do odszkodowania.

Redaktor przyjmuje od 11—12 w południe oraz od 5—6 po południu. Ekspedycja otwarta od godziny 8 do 12 przed południem i od 1 do 6 po poł.

Redaktor odpowiedzialny Czesław Budnik.

Adres redakcji i administracji ulica Poznańska 30.

OGŁOSZENIA

15 groszy od wiersza milim., szerokości 36 milim. Za reklamy od milim. na stronie przed ogłoszeniami 72 milim. 40 groszy, w tekście na drugiej lub dalszych stronach 50 groszy, na 1-ej stronie 75 groszy. Drobne ogłoszenia słowo tytułowe 20 gr., każde dalsze 10 groszy, dla poszukujących pracy 50 proc. niżżej. Przy częstym powtarzaniu udziela się rabatu. Przy konkursach i dochodzeniach sądowych wszelkie rabaty upadają. Ogłoszenia zagraniczne 100% nadwyżki.

Rękopisy zostają w administracji. — Konta bankowe: Bank Bydgoski T. A. — Bank Ludowy. — Bank M. Stadhagen T. A. — Bank Dyskontowy. Konto czekowe: P. K. O. nr. 203713 — Poznań.

Aby uniknąć niedokładności, ogłoszeń telefonem nie przyjmuje się.

Telefon administracji 315.

Telefon naczelnego redaktora nr. 316.

Telefon redakcji 326.

Numer 28.

BYDGOSZCZ, czwartek, dnia 5 lutego 1925 roku.

Rok XIX.

Intrygi przeciw rządowi Grabskiego.

W sprawozdaniach naszych z zebrania Naczelnej Rady Chrześcijańskiej Demokracji stwierdziliśmy, że pewne stronnictwa w Sejmie chciałyby obalić rząd p. Grabskiego i szukają sposobów stworzenia nowej większości. Za kulami tej roboty jak zawsze stoi p. Wincenty Witos. Mogliśmy jednak oświadczyć z całą stanowczością, że klub posełki Chrz. Demokracji nie pójdzie na żadną kombinację, mającą na celu obalenie obecnego rządu, dopóki nie zaistnieje możliwość stworzenia w Sejmie takiej większości, któraby dawała rękojmie trwałości i mogła utworzyć rząd lepszy od tego, jaki dotąd mamy.

Dotychczas możliwości takiej niema i dla tego Chrześcijańska Demokracja w Sejmie nie ma zamiaru przystępować do jakiegokolwiek kombinacji, któraby miała na celu obalenie obecnego rządu, który bądźco bądź najlepiej z wszystkich dotychczasowych pracuje. Podkreślić to musimy ponownie wobec tego, że nie ustają plotki, jakoby intrygantki mogli doznać z tej strony jakiegokolwiek pomocy. Plotkom tym daje wyraz tygodnik wychodzący w Gdańsku pod nazwą „Kurjer Gdański“. Pismo to twierdzi, słusznie zresztą, że mniejszości narodowe chciałyby poprzez obalenie p. Grabskiego, a dalej pisze:

„Niezależnie jednak od tego, przeciwici rządu dominują w dwóch wielkich klubach sejmowych. Są to partje Kucharskiego i Seydów z jednej strony, z drugiej chłopcy z pod znaku Witosa i Hamerlinga. Im nie chodzi oczywiście o to, czy rząd Grabskiego źle czy dobrze wywiązuje się z swoich obowiązków. Jedynym celem jednych i drugich jest dorwać się do rządów i na wzór ostatniego gabinetu Witosa i Kucharskiego eksploatować skarb na korzyść svoja i swojej partji. Wobec wyraźnej postawy opinii wszakże, mocno obstającej przy rządzie bezpartyjnym Grabskiego, nie mają odwagi wystąpić otwarcie, stąd nawet głosują zwykle za gabinetem, jakkolwiek jeden z tych klubów nie tak dawno temu dokazał tego czynu „narodowego“, że wraz z mniejszościami oddał głosy przeciw Grabskiemu.

Jak ongi czas Wielkanocny użyto, aby pod patronatem sen. Hamerlinga i na święconem u niego ukartować obalenie gabinetu Sikorskiego, tak teraz świętę Gwiazdkowych użyć chciano na podobną intrygę. Oczywiście intrydze nie mogli być obcy ten, który do tego czasu umarzał palce w każdym przesileniu, marszałek Rataj. Słychać nawet, że zamierzał sam objąć stanowisko premiera. Powstała znowu koncepcja „większości narodowej“. Zawsze gotowe jej kadry stanowią Związek Ludowo-Narodowy, mający w osobie Kucharskiego gotowego ministra skarbu, w osobie M. Seydy równie ukwalifikowanego ministra zagranicznego, tudzież Piastowcy, gotowi w osobie Kiernika zawsze dać ministra reform rolnych lub spraw wewnętrznych. Atoli dwa te kluby nie starczą na większość. Na poczciwych rolników, stojących pod komyndą Strońskiego i gotowych dla panowania Witosa każdego czasu poświęcić

Monstrualny proces przeciw Deutschtumsbundowi.

Acta śledcze obejmują kilkanaście olbrzymich tomów.

Warszawa, 3. 2. (Pat.) W odpowiedzi na interpelację pos. Sokolnickiej i towarzyszy (ZLN) w sprawie zwłoki w przeprowadzeniu procesu karnego przeciwko Deutschtumsbundowi, p. minister sprawiedliwości Zychliński odpowiedział m. i., że zwłoka ta wywołana

została olbrzymią ilością materiału dowodowego, który wymaga specjalnej ekspertyzy, acta śledztwa obejmują kilkanaście olbrzymich tomów. Po ukończeniu ekspertyzy nastąpi przesłuchanie obwinionych, co potrwa 4 do 5 tygodni.

Turcja przeciwna interwencji państw europejskich.

Grecja grozi wojną — Franklin — Bouillon jedzie do Turcji.

Ateny, 2. 2. (PAT) W dniu wczorajszym w licznych miastach Grecji odbyły się zebrania, zwolane celem zaprotestowania przeciwko wydaleniu z Turcji patriarchy ekumenicznego Na wiecu w Atenach mowę piętnowali stanowisko Turcji. Przyjęto rezolucję, uznającą krok Turcji za obelgę przeciwko chrześcijanizacji i stwierdzającą, że naród grecki gotów jest do jak największych ofiar.

Paryż, 3. 2. (PAT) Dyrektor departamentu politycznego ministerstwa spraw zagranicznych, przyjął ambasadora tureckiego w Paryżu, który oświadczył mu, że Turcja, wierząc niezłomnie w swe prawa, sprzeciwi się wszelkiej interwencji trybunału międzynarodowej sprawiedliwości w Hadze w konflikcie turecko-greckim.

Prasa francuska jest zdania, iż stanowisko Turcji ma swoje uzasadnienie, podkreśla jednak konieczność zapobieżenia konfliktowi i domaga się wszczęcia akcji pojednawczej przez państwa sprzymierzone, a w szczególności przez Herriota u pełnomocników Turcji i Grecji.

„Petit Parisien“ donosi, że Franklin Bouillon ma być mianowany niebawem ambasadorem francuskim w Turcji.

swoje majątki na wywłaszczenie, co prawda zawsze można liczyć. Ale dalej, powiodło się także pozyskać chadecję pomimo wstrętów, jakie endecja czyni Korfantemu i pomimo, że kilku miesięcy temu ta sama chadecja okazała dosyć zmysłu państwowego, aby odmówić obalania rządu, wówczas także próbowanego. Widocznie chadecja ciągle jeszcze nie znalazła samodzielnej linii postępowania mimo wszelkich prób i starań, i nie odrzuciła się jeszcze dostatecznie z pod wpływów partyjniactwa.

Ale układ klubów sejmow. jest tego rodzaju, że i to nawet nie byłoby starczyło. Nawiazano więc kontakt z NPRem. Tu jednak spotkał konspiratorów zawód. NPR. nie chciał. Węc obalenie rządu i formowanie „większości narodowej“ skończyło się na niczem. Niezależnie od tego próbowano oddziaływać i na opinie. Wiadomo, że obok Grabskiego za najcięższe głowy w rządzie uchodzą Sikorski i Skrzyński. Więc przy formowaniu gabinetu stara-

no się pozyskać to jednego to drugiego. Od czasu, jak się zarysował konflikt pomiędzy Sikorskim a Piłsudskim, endecja, niedawno bezwzględnie wroga Sikorskiemu, teraz zaczyna go niedużoznacznie kokietować. Z Skrzyńskim zaś Piastowcy starają się nawiązać pewien kontakt, i pewną sensację w kołach politycznych wywarło śniadanie, wydane w tych dniach w Hotelu Europejskim przez Witosa dla Skrzyńskiego.

W istocie wszelkie te intrygi są bezsilne i muszą pozostać bezsilne. W Polsce naprawdę nie może istnieć żaden rząd partyjny, czy to prawicowy, czy to lewicowy. Własny interes zaślepią pod względem politykierów naszych. Rzeczywistość jednak silniejsza jest niż wszelkie kombinacje przy zielonym stole na temat większości „narodowych“ czy innych.

Tyle „Kurjer Gdański“, który na ogół dość trafnie oddaje nastroje panujące w Sejmie. Mylił się jednak gruntownie, co do stanowiska Chrześcijańskiej Demokracji i N. P. R.-u. Narodo-

wa Partja Robotnicza nie popiera bowiem wyraźnie p. Grabskiego, a co chwilę przykładu mu rewolwer do pierśi, jeżeli jej żądań nie chce uwzględnić, jak to miało miejsce świeżo, kiedy chodziło o nadanie wysokiej godności p. Zapale. Pamiętne jest także oświadczenie jednego z jej menedżerów, pos. Popiela, który niedużoznacznie odgrażał się p. Grabskiemu za to, że „nie dotrzymał obietnic“, danych Narodowej Partji Robotniczej. Sły one podobno w kierunku udzielenia zapomóg pustym kasom stronnictwa, czy też pokrewnych organizacji, o których to pustkach świadczył znane zajęcia na Śląsku i likwidacja Banku Robotniczego w Poznaniu.

Szerokie masy robotnicze o tej polityce interesu swoich posłów przeważnie nic nie wiedzą. Gdyby o niej były poinformowane, z pewnością inaczejby patrzyły na robotę swoich posłów, która z interesem państwa nic nie ma wspólnego.

Zmuszeni jesteśmy wspomnieć o tem, aby klub N. P. R.-u nie zbierał niezasłużonych laurów.

W Pile szykanują Polaków.

BERLIN, 3. 2. (Pat.) Zajęcia w Pile, gdzie policja graniczna szykanowała podróżującą publiczność, były przedmiotem interpelacji w sejmie pruskim ze strony dwóch posłów. Omawiając wspomniane zajęcia, „Vossische Ztg.“ występuje przeciwko prezydentowi tamtejszej regencji Bülowi i wypowiada przekonanie, że postępowanie jego jest złamaniem umowy paryskiej z r. 1920. Dziennik zaznacza, że nie są wykluczone represje ze strony Polski.

Rokowania polsko-niemieckie.

Warszawa, 3. 2. Pat. Dziś, dn. 3 lutego wyjechał do Berlina naczelnik wydziału w Ministerstwie Sprawiedliwości p. dr. Władysław Jabłoński, celem prowadzenia rokowań z Niemcami w sprawach prawnych. Przedmiotem rokowań będą w szczególności sprawy fideikomisowe, spadkowe, pomocy prawnej w sprawach karnych, oraz sprawach wzajemnej wymiany ksiąg stanu cywilnego i sposobów dalszego ich prowadzenia.

Usiłowane włamanie do głównego urzędu pocztowego w Warszawie.

A było tam 300,000 zł. gotówki!

Warszawa, 3. 2. Pat. Pisma donoszą, że nocy dzisiejszej usiłowano dokonać włamania do kasy głównego urzędu pocztowego w celu zrabowania znajdujących się w kasie 300,000 zł. Włamywacze chcieli się dostać do kasy przez kanał wentylowy, jednakże szmer pochodzący od przepływania kraty, znajdującej się przy wentylacji zdradził włamywaczy. Antoni Piotrowski, pełniący wartę w gmachu pocztowym, usłyszawszy podejrzany szmer, zawiadomił o tem komisarjat policji, który wysłał natychmiast do gmachu pocztowego czterech policjantów. Włamywaczy aresztowano i przyprowadzono do komisarjatu. Okazało się, że są nimi Kazimierz Czajkowski, Walerjan Markowski, znani kasiarze, oraz Stanisław Świątowski nie notowany w urzędzie śledczym. Aresztowanych odstawiono dziś rano do więzienia.

Wiec

Związku emerytów i rencistów od wypadków z województwa Pomorskiego i Poznańskiego

odbędzie się w Bydgoszczy dnia 6 lutego w pątek o godz. 4 popoł. w Ognisku ulica Jagiellońska.

Wszyscy interesowani zechcą licznie się zgrupować. Delegaci Związków przybędą na wiec. Z miast należy wysłać delegatów. Zapisy członków przyjmuje Dworcowca 32 I p. lub Chopena 4 II. p. a na wiecu skarbnik.

Porządek obrad: 1) Przemówienie przewodniczącego, 2) Co zdziałali Związki dla emerytów i dyskusja, 3) Rezolucja, 4) Wnioski, 5) Zakończenie wiecu.

Zamiejscowe dzienniki uprasza się o powtórzenie. Zarząd.

Pokłosie.

Na rynku londyńskim pojawili się żydzi rosyjscy i kupują zboże dla Petersburga i Moskwy. Płacą złotem i żądają natychmiastowej dostawy. Twierdzą oni, że ludność tych obu stolic za dwa do trzech tygodni zacznie przymierać głodem.

Za carskich czasów przy kapitalistycznym ustroju, Rosja była śpichlerzem Europy. Co roku sprzedawała zboże Niemcom, Włochom, Francji i Anglii. Dziś, przy socjalistycznym ustroju, musi co roku kupować zboże.

Przybycie tych kupców rosyjskich do Londynu pociągnęło za sobą podskok ceny pszenicy z 55 szylingów na 56 szylingów 6 pensów za worek, to jest za 265 funtów.

* * *

P. Asquith, przywódca whigów (czyli stronnictwa liberalnego) został przez króla wyniesiony do godności hrabiowskiej. Charakterystyczny jest szczegół, że p. Baldwin, przywódca torysów (czyli stronnictwa konserwatywnego) zaledwie wybory wypadły na korzyść konserwatystów, a on powołany został przez króla do złożenia nowego rządu, pierwszy wniosek jaki postawił królowi, było wyniesienie jego przeciwnika, p. Asquitha, do godności lordowskiej. Chciał on w ten sposób nie tylko uczcić wieloletnią pracę parlamentarną Asquitha, ale także osłodzić mu tę pigułkę, że przy ostatnich wyborach przepadł on w swoim okręgu w Paisley, który oddawna w parlamencie reprezentował. Okręg ten wybrał tym razem konserwatystę, gdyż chciał ukarać Asquitha za to, że z całym stronnictwem whigów popierał za poprzedniego rządu Mac Donalda i socjalistów.

Był to, jak powiedzieliśmy, pierwszy wniosek teraźniejszego premiera p. Baldwina. Król zgodził się nań raz dlatego, że poważał Asquitha, powtórnie dla tego, że kiedy wstąpił na tron, to Asquith był jego pierwszym premierem. Asquitha uwiadomiono więc natychmiast, że jest propozycja wyniesienia go do godności lordowskiej i zapytano, czy się na to zgadza. On odpowiedział, że żywi dla króla wdzięczność za ten zamiar, ale musi wprzód porozumieć się ze stronnictwem. Dwa miesiące trwały narady whigów i wreszcie zdecydowano, że powinien przyjąć tę godność.

Z godnością tą jest związana zmiana nazwiska. Asquith będzie się odtąd nazywał Earl of Oxford (hrabia Oxfordu).

Nie jest on pierwszym whigiem, który został hrabią. Bardzo wielu otrzymało tę godność, ale był tylko jeden whig, który jej nie przyjął, gdy mu poprzedni król, Edward VII, ją ofiarował. Tym zawziętym demokratą był Gladstone; — odrzucił on godność hrabiowską dla tego właśnie, iż nie chciał zmienić nazwiska. Za nadto pracował dla jego sławy, — rzekł — abym miał w 80 roku życia je zmieniać, a do mojego chłopięcego nazwiska (Gladstone = wesoly kamień) tytuł hrabiowski nie pasowałby wcale. —

Bal „Na Rivierze“.

Nie dużo było na tym balu gości, ale tych, którzy przyszli, morze ukołysało do snu.

Rezolucja w sprawie Gdańska.

Rada Związków Towarzystw Kupieckich Zachodniej Polski na trzecim posiedzeniu swym w Katowicach w dniu 24 stycznia r. uchwała jednogłośnie co następuje:

Rada wzywa kupiectwo ziem zachodnich do bezwzględnej bojoty zbliżających się targów Gdańskich tak przez wystawców jak i przez kupujących. Zastosowanie się do tego apelu jest w tej chwili obywatelskim obowiązkiem każdego kupca Polaka. Poza tym należy omijać firmy gdańskie (z wy-

jątkiem polskich) i nie posługiwać się pośrednictwem tychże.

Uważamy tłumaczenie sfer gospodarczych Gdańska, jakoby one nie miały wpływu na polityczne stosunki Gdańska do Polski jako tłumaczenie nierzeczowe. Rada uważa, że tylko gospodarcze sankcje zmuszą Gdańsk do uszanowania naszych praw, wynikających z Traktatu Wersalskiego. Rada dlatego apeluje także do Rządu, by te dążenia polskich sfer gospodarczych poparł bez zastrzeżeń.

Jeszcze tragedia jedynaczki.

Powódz listów. — Co na zachodzie jest zwyczajem, to u nas uważa się za anomalję. — Dodatnie strony oświadczania się pan'en kawalerem. — Zmalałby przez to procent nieszczęśliwych małżeństw.

Tragedia jedynaczki, staje się powoli tragedia „Dziennika Bydgoskiego“. Bo niedziela i poniedziałek przyniosły nam aż 22 listy na temat, czy pannie wypada oświadczyć się kawalerowi. Pisały kobiety, ani jeden mężczyzna nie zabrał w tej materii głosu. 20 listów opowiada się za wolnością, a tylko 2 listy przeciw. Między temi ostatnimi jest i p. Marta Owsińska, znana Czytelniczka sziemińska, która walczy o to, czy plaże do kąpiele słonecznych powinny być wspólne dla kobiet i mężczyzn, czy osobne. List tej panny jest wspaniałym dokumentem jej krewkiego temperamentu. Zamieścimy go, ale dopiero w niedzielę. Bo to jest prawdziwie niedzielna lektura. Na razie oddajemy głos innym paniom, które kwestję tę traktują z większym umiarkowaniem. A zatem:

Szanowna Redakcjo! Poruszona przez Szan. Redakcję sprawa, jest rzeczywiście warta publicznej dyskusji i wyświetlenia. Nie uważam jej atoli za jakiegoś zagadnienie etyczne. Jest to, moim zdaniem, kwestja towarzyska, powiedzmy wreszcie forma życiowa, u nas taka gdzie indziej znów inna.

Bo są przecie kraje na Zachodzie położone, do cywilizowanych się liczące, (Finlandja, Północne Niemczechy, zachodnie prowincje hiszpańskie), w których i dziewczynie w ten lub w inny sposób przysługuje prawo wyboru mężczyzny. Zwyczaj ten tak się tam zakorzenił, że nikt nie widzi w nim nic zdrożnego, i oświadczy następują tam porównie z jednej jak i z drugiej strony.

Czy moralność na tem co cierpi? Ja sądzę, że zyskuje tylko, choćby o tyle, że zbytecznymi stają się dla matek i córek te osławione polowania na zięcia, które uważam za źródło niejednej demoralizacji. A dalej panna, aby wyjść za mąż, oddaje częstokroć rękę pierwszemu lepszemu, który jej się oświadczy, a to w obawie, że mógłby się nie trafić drugi konkurent. Gdy zaś sama będzie nale-

żała do konkurujących, znika ta obawa.

Miałby jednak ten zwyczaj i swoje ujemne strony. Jeżeli bowiem położenie odpalonego mężczyzny wobec panny staje się głupie i przykre, to o ilez bardziej upokarzającym będzie ono dla kobiety, której oświadczy mężczyzna nie przyjął. Tylko że spryt i przenikliwość kobieca prędzej odgadna, komu można się oświadczyć, podczas gdy wrodzona samozumiałość rzuca nieraz mężczyznę na kolana przed kobietą, której ani się nie śniło otaczać sympatją danego adoratora.

Dodatnich zato stron tej reformy towarzyskiej byłoby mnóstwo. Niejeden mężczyzna, nie mający odwagi oświadczyć się pannie, znalazłby się w tem schlebającym mu położeniu, że panna oświadczyłaby się o niego.

Niejeden, który ślubował sobie stan kawalerski, zażenowany lub wzruszony oświadczeniami panny, przeciw wstąpiłby w związek małżeński i ugruntowałby ognisko domowe.

Kobiety, mając czynną wolność wyboru, byłoby na ogół szczęśliwszymi w życiu, niż dotychczas, gdzie małżeństwo jest dla nich niejednokrotnie nie zaspokojeniem pragnień serca, tylko przymusem życiowym.

Procent t. zw. nieszczęśliwych małżeństw zmalałby bardzo, bo wybór byłby wzajemny, nie jednostronny.

Wogóle w tem czekaniu kobiety, aż jej się mężczyzna oświadczy, widzę wielkie upośledzenie pici żeńskiej. Czas byłoby z tem zerwać. Ale ja w taki przewrót stosunków u nas nie wierzę. Koltuństwo bez miary utrzyma dotychczasowy zwyczaj. Chyba, że Paryż da nam dobry przykład. Bo on w pewnych sferach naszych jest wyrocznią. Jego śladem wierzę w cuda u nas.

Z poważaniem

Wiktorja Leszczakowa.

Jak to będzie w Resursie Kupieckiej?

(W sobotę 7. II., ul. Jagiellońska 25.)

Kraży po mieście nie tyle uszczypliwa, ile komiczna wersja o tem, jak nawet przez pomyłkę pewien bardzo wysoko w urzędniczej randze postawiony obywatel bydgoski zdobył sobie order. Nic dziwnego, że ambicja człowiecza wysila się coraz więcej w kierunku odznaki honorowej, przeto za złe brać nie można prezesowi „Echa“, iż pragnie również swą pierś — a ma pierś bardzo do tego podatną — przybrać podobną zaszczytną błyskotką. Jak jednak to odznaczenie uzyskać?

Odrzućmy przestarzałe sposoby: „z roli, z soli i z tego, co boli“ zdobył się echiczny prezes na nowy dowcip: oto wprowadza do miłego sezonu zapustnego jeszcze jedną przyjemność, za którą z pewnością znajdzie uznanie, rozgłos i co za tem idzie, honorową nagrodę, tę właśnie, o której marzy.

Wiadomo, że każda zabawa „Echistów“ przewyższa inne tem, że do zwykłego programu dołączają się produkcje chóralne. Zamierzony balik będzie miał ponadto jeszcze jedną atrakcję, mianowicie wykwiństwo w bufecie, który dotychczas u „Echistów“ bywał zawsze tip-top, jako że wszelkie przysmaki przyrządzają pracowite żony śpiewaków, a samo wyrabianie smakolików odbywa się — rzekłbym — poetycznie, gdyż gosposia krząta się około potraw, a Echista-malżonek niby amfion przyśpiewuje w takt wiercenia maku lub tłuczenia migdałów. Do tej pory naj-

większym apetytem cieszą się wyroby p. radczyni Kraicyckiej, a to z tego powodu, ponieważ p. radca nie tylko śpiewem pobudza potrawy do nasiaknięcia energią apetyczną, ale jeszcze przerywa na starożytną gitarze nader dźwięcznej. Rzecz naturalna, że placki i torty pod technieniem dźwięków nabierają przedziwnego smaku. Inne gosposie nie chcą się dać wyprzedzić i stąd to właśnie pochodzi, że bufet echiczny wnet przederze się na karty historii miasta, o co ogromnie dba p. Szmelterowa, dzierżąca królewską władzę w Komitecie Żołądkowym.

Te sposobność pragnie wyzyskać prezes „Echa“ i uświetnić zabawę sobotnią, poleca zaś komitetowi bufetowemu postarać się o wszelkie narodowe potrawy i przyprawy. Zapowiada się tedy, że gość znajdzie na stołach: wódkę gdańską, śledzia holenderskiego, befszytk niemiecki, bitki sowieckie, ruskie pierogi, litewskie kolduny, knedle czeskie, chleb morawski, ser szwajcarski, makaron włoski, cielecinę z byka hiszpańskiego przyprawioną angielskim ziołem, chałwę grecką, ciastka francuskie, wino węgierskie, pomarańcze jawnskie; z polskich rzeczy do popisu wystąpią: groch z kapustą i ryba na żydowsko...

Emilu! Gratuluję ci pomysłu, a wkrótce orderu.

Bydgoszcz, 3 lutego 1925.

Kr. Stasiński.

Humor.

Ojciec: Biję cię, bo cię Kocham.

Jaś (z płaczem): szkoda, że jestem za mały, aby ci się odwzajemnić taką samą miłością...

— Mój Stach już nie jest dla mnie taki, jak był przedtem.

— Czemu? Złapał go może z inną.

— Ja jego nie, tylko on mnie.

— To dziwne, że człowiek im więcej ma, tem więcej pragnie.

— Pardon, czy pan miał już kiedy trojaczki?

— Jak się bawicie w tym karnawale?

— Bajecznie. Moja żona podała już o rozwód.

Do administracji „Dziennika Bydgoskiego“ przychodzi pewien kupiec, aby nadać inserat „Z powodu zmiany lokalu wysprzedaż poniżej cen zakupu“.

— Jak długo ma iść ten inserat? pyta administratora.

— Na razie przez dwa lata.

Kasa Chorych czy Kasa Zdrowych ?

35 tysięcy osób może korzystać z urządzeń Kasy Chorych m Bydgoszczy. Lekarze mają się nieźle, ale i pacjenci są zadowoleni. — Tyko ten co płaci... narzeka. — Jest dobrze i będzie lepiej!

W Kasie Chorych m. Bydgoszczy odbyła się konferencja informacyjna dla prasy miejscowej. Przedstawiciel naszego piśmiska, obecny na konferencji, nie contentując się tem, co mu dotąd o pomysłnym stanie i wzorowej gospodarce tutejszej Kasy było wiadomym, zażądał w wielu sprawach wyjaśnień, których mu p. dyrektor Malinowski i przewodniczący zarządu Kasy, p. Goździwicz nie odmówili, będąc świadomi swej wielkiej odpowiedzialności i zaufania, jakim ich obdarzono.

Do Kasy Chorych w Bydgoszczy należy dziś blisko 18 tysięcy członków. Razem z ich rodzinami, śmiało rzec można, 35 tysięcy osób ma prawo korzystania z urządzeń i dobrodziejstw Kasy. I nie tylko chorymi Kasa się opiekuje, ale i słabowitych ma w swej pieczy, wysyłając ich do uzdrowiska własnego w Opławcu albo (kobiety) do Zagórza — nad morze.

Zarząd Kasy zaprzecza, jakoby wydał był instrukcję niezapisywania dróżnych środków leczniczych. Na konferencji z lekarzami ustalono, że w wielu wypadkach sprowadzane z zagranicy lekarstwa śmiało zastąpić można tańszymi i również dobrymi środkami krajowymi, dlatego zaleca się w pierwszym rzędzie stosowanie tych środków celem poparcia przemysłu krajowego.

Były też liczne zatargi z akuszerkami. Płacono im za ich świadczenia stanowczo za mało. Teraz zawarła Kasa z położnymi należąciami do Stowarzyszenia Akuszerek umowę zbiorową, przyznając im za każdy normalny poród 25 złotych, za zabiegi przy poronieniu 10 zł. Członkinie i rodziny członków mają przez to wielką pomoc.

Drugą bolączką był zatarg z tutejszymi dentystami. Spór zażegnano przez utworzenie własnego ambulatorjum; ogół ubezpieczonych podobno chwali sobie to urządzenie, a zarząd Kasy twierdzi, że zaoszczędził na dentystach dużo pieniędzy. Ambulatorjum nie tylko wyrwa i leczy zęby, ale wprawia w razie potrzeby plomby, daje (za niewielką dopłatą) nawet sztuczne uzupełnienie. Zatrudnia wyłącznie dyplomowanych lekarzy-dentystów, których gaje może są za wysokie, lecz naogół przedsiębiorstwo w tej formie oplaca się...

Nie źle się z Kasy też mają panowie lekarze, zwłaszcza specjaliści. Zarząd musiał nam pokazać rachunki. Niektórzy lekarze pobierają z Kasy Chorych m. Bydgoszczy do 1800 złotych miesięcznie, lecz są i tacy (społeczniczy, zaniechający praktykę) którzy 300 zł. nie mają. Istnieje lekarska komisja kontrolująca, z p. radcą Piórkim na czele, która honorarja lekarskie sumiennie bada, nie dopuszczając do nadużyć. Około 30 proc. wszystkich chorych przypada na choroby weneryczne. Powagi nasze lekarskie na ogół mało wyszukują urządzenia Zakładu kąpielowo-leczniczego, będącego własnością Kasy. Zakład ten posiada wszelkie nowoczesne urządzenia, wanny, górskie słońce itp. Teraz sprowadza się aparaty rentgenowskie, wielki magnes sptyczny i krzesło operacyjne. Dziennie 120—150 osób korzysta z urządzeń Zakładu. Personel zatrudnia się tam wykwalifikowany, tak że nie będzie większego powodu do utyskiwań na różne niedomagania.

Co do aptek, sprawa jest na dobrej drodze. Zaprowadzono ściślejszą kontrolę wpływających rachunków. Zaznacza się, iż pacjent ma wolny wybór apteki.

Częste zatargi członków z zarządem Kasy polegają przeważnie na niezajomości ustaw ze strony członków, Kasa wiele działa, ale poza przepisy rządowej ustawy pójść nie może. Każdy pracownik ma prawo do świadczeń z chwilę wstąpienia do pracy; jeżeli zaś pracodawca jego do Kasy nie zgłosił, sam za to będzie odpowiadał. Wielu pracodawców zapomina o ciążyącym na nich obowiązku zgłaszania swych ludzi do Kasy Chorych, tak samo służba domowa przymusowo podlega ubezpiecze-

niu. Niema tygodnia, w którymby kontrolerzy Kasy nie dowiedzieli się o kilkudziesięciu wypadkach niezgłoszenia pracowników do Kasy Chorych. Na uchylających się od obowiązku pracodawców nakłada się kary w postaci 5-ciokrotnej wysokości zaległych składek.

— A czy składki nie są za wysokie? — zapytał jeden z kolegów.

— Od wysokości składek zależne są świadczenia. Nosimy się jednak z zamiarem przystąpić w najbliższym czasie do obniżenia składek, mniej więcej o pół procent...

— Należałoby wszystkie umowy poddać rewizji, wówczas może da się obniżyć składki jeszcze bardziej...

W dalszym ciągu informatorzy nasi zaczęli nam się zwierzać z różnych zamysłów. Zakupili dwa auta do przewożenia chorych. Narazie pertraktuje się z magistratem, czyby nie zechciał jednej z „Karetek pogotowia“ wziąć na swoje utrzymanie w miejsce posiadanego przedpotopowego wehikułu.

Dalej ma zarząd Kasy Chorych w projekcie kupno domu po „Oriencie“ przy ul. Chrobrego, gdzie możnaby przenieść biura, urządzać stację polozniczą, pogotowie ratunkowe itd.

— A nowy lazaret?

— Owszem, i o tem pomyśleliśmy. Obecnie jednak o realizowaniu tego wielkiego planu nie możemy myśleć... To już rzecz miasta... Chętnie byśmy zadziękowali wzorowo urządzony lazaret u Djanonisek, ale podobno fundacja na to nie zezwala...

— Musicie panowie mieć dużo pieniędzy, że się tak rzucacie na różne kupna.

Na tę cierpką uwagę, przedłożyli nam chętnie księgi kasowe. I przekonaliśmy się, że gospodarują dobrze, często mają plusy w kasie, a obracają je nie na zbytki, lecz na inwestycje, na ulepszenia świadczeń, aby członków jaknajbardziej zadowolić i być przykładem dla innych urządzeń społecznych, by wykazać, jak nasze Kasy Chorych pracować powinny.

Z ostatniej chwili.

Nasza „Halka“ wyjeżdża do Szubina.

W przyszłą niedzielę, 8 lutego, urządza Tow. śpiewu „Halka“ z Bydgoszczy, znane ze swych pierwszorządnych i dobrowolnych występów — koncert w Szubinie, celem wzbudzenia zamiłowania do pieśni rodzimych wśród tamtejszego obywatelstwa. Ponieważ koncert w porozumieniu z tamtejszą „Halką“ uchwalony został, dlatego Komitet ma nadzieję, iż wszyscy Obywatele z Szubina i okolicy na koncert podążą.

— **Wieczory operetki i baletu** które ścennieły tłumy publiczności do kina „Nowości“, zostaną powtórzone z nowym programem w nadchodzący piątek i sobotę. Udział przyjmują pp. Zofja Górecka, znakomita śpiewaczka operetkowa, K. Lutówna, prima balerina p. Jan Pawłowski, A. Piotrowski, A. Kaczorowski, Antoni Miller, Z. Nowina-Witkowska, I. Otrębski i E. Fotygo-Folański. Początek o godz. 10. wiecz. Ceny miejsc tanie.

— **Lubuzerski komik groteskowy** rozśmiesza obecnie do łez w Bi-Ba-Bo. Obok niego balet 5 klas i wódewilistka Lisowska stanowią główną atrakcję w bieżącym programie.

— **Przedstawienia dla dzieci** wobec ogromnej frekwencji odbędą się w sobotę i niedzielę o godz. 4 w sali Resursy Kupieckiej po cenach niższych. Na program złoży się komedijka w dwóch odsłonach p. t. „Złote serduszko“, baletik klasyczny, dzieci usłyszą piękną bajkę, p. Kudelski odśpiewa piosenki, polkę-węgierską (solo) odtańczy 5-letnia dziewczynka, a na ogólne żądanie będzie powtórzony taniec koników. W ostatniej części programu dzieci z widowni wypowiedzą wierszyki, a w atrakcje podzielane będą laskocice z firmy „Wanda“. Miejsca na sali będą numerowane. Celem uniknięcia natłoku wskazane jest nabycie wczesne biletów w księgarni Bi-Ba-Ba.

Kronika policyjna.

— **Aresztowano** wczoraj 4 osoby za uprawianie awantur w stanie nietrzeźwym, 1 osobę bezdomną, i 2 kobiety za wykroczenia obyczajowe.

— **W tramwaju ograbiony** został wczoraj pewien pasażer z portfelu, zawierającego 182 złotych.

— **Z niezamkniętego mieszkania** przy Zbożowym Rynku 8, skradziono pewnej tamtejszej lokatorce leżącą na stole gotówkę i to 169 zł. Poszkodowana była tak lekkomyślna, że udając się po zakupy na targ nie zamknęła mieszkania.

— **Znalazła się** 12-letnia Eryka Künckelówna o której zaginięciu wczoraj pisaliśmy, odnalazła się w Bydgoszczy. Powodem jej ucieczki była obawa przed karą za zgubienie 3 złotych, za które miała kupić lekarstwo. Pieniądże te również odnaleziono.

KRUSZYŃ. (Pożar). Powstał tu wczoraj pożar, którego pastwą padł stóg zboża.

Z Pruszcza (pow. Świecie). Gospodarz tuł. Kohls, Niemiec, wyrażał się przeciwko Polsce, że Niemcy tu jeszcze powrócą i przywrócą stare porządki, a urzędników polskich wygonią czy też wytepią. Za to stawał w ubiegły piątek przed sądem w Świeciu, gdzie zasądzony został na 4 miesiące więzienia, prokurator wniósł o rok więzienia. Sottys mje-scowy Himmmler bardzo tym był oburzony i wobec świadków głosił, że wyrok jest za surowy i musi być zniesiony. Takie postępowanie sottysa jest co najmniej dziwne.

Krwawe zajście na granicy niemieckiej.

Toruń, 3. 2. (PAT.) Na zielonej granicy na prawym brzegu Wisły w okolicy Janowa strażnik celny Skala napadnięty został dnia 28 stycznia na terytorjum polskiem przez Fryderyka Loga, obywatela niemieckiego z Schweinegrube (powiat sztumski), uzbrojonego w nabyty wojskowy pistolet automatyczny. Strażnik Skala, w obronie własnego życia, strzelił do mierzącego z pistoletu napastnika. Ciężko ранego zabrał jego towarzysze na stronę niemiecką jeszcze przed przybyciem polskiego patrolu policyjnego, zaważanego przez Skalę. Dochodzenie urzędowe w tej sprawie jest w toku.

Bytomska „Morgenpost“ w Polsce zakazana.

Rada Ministrów uchwaliła odebranie debitu pocztowego dziennikowi niemieckiemu „Ostdeutsche Morgenpost“, wychodzącemu w Bytomiu, za rozsięwanie kłamliwych i oczerniających wiadomości o Polsce. Należy zaznaczyć, że pismo to, któremu już w roku ubiegłym raz odebrano debet, miało wiele czytelników na G. Śląsku.

Jak trudno o porozumienie z Gdańskiem!

Gdańsk, 3. 2. (PAT.) Według doniesień prasy tutejszej, wysoki komisarz Ligi Narodów w Gdańsku zwrócił się do Rady Ligi Narodów zawiadomieniem, że delegacja polska i gdańska w radzie portu i dróg wodnych nie mogą dojść do porozumienia w sprawie wyboru nowego prezidenta tej rady na miejsce ustępującego pułk. de Reynera, wobec tego wysoki komisarz prosi Radę Ligi Narodów, aby w myśl konwencji paryskiej na swojej sesji marcowej dokonała nominacji prezidenta rady portu w Gdańsku. W myśl konwencji prezydent rady portu, o ile zamianuje go Liga Narodów, musi być Szwajcarem.

A więc wolno telegrafować po żydowski!

Warszawa, 3. 2. (PAT.) W odpowiedzi na interpelację koła żydowskiego w sprawie odrzucenia depesz w języku hebrajskim i niedopuszczenia rozmów telefonicznych w języku hebrajskim i żydowskim, p. minister Przemysłu i Handlu przesłał na ręce p. marszałka Sejmu wyjaśnienie, że nie przyjmowanie depesz w języku hebrajskim w roku 1924 było zgodne z obowiązującymi wówczas przepisami; obecnie sprawa ta została rozstrzygnięta w kierunku dopuszczenia używalności hebrajszczyzny w depeszach (Biedni nasi urzędnicy pocztowi! Red.)

Czechosłowacja myśli o swej inteligencji.

156 artystów i literatów otrzyma zabezpieczenie na starość.

Ministerjum oświecenia publicznego w Czechach wystąpiło z propozycją zabezpieczenia pisarzy i kompozytorów na starość i na wypadek niezdolności do pracy. W myśl tej propozycji ministerjum przyjąłoby na siebie obowiązek wypłacania w imieniu pisarzy i kompozytorów, nie posiadających majątku, sum, placujących dotychczas przez nich samych przysługowi. Obecnie jest 138 artystów, którzyby otrzymali w ten sposób zabezpieczenie. Liczba ta wzrosła niebawem do 156.

Joffe ambasadorem w Tokio.

Wiedeń, 3. 2. (PAT.) „N. F. Presse“ donosi, że poseł sowiecki we Wiedniu Joffe będzie odwołany ze swego stanowiska i zamiarowany ambasadorem w Tokio. Jako jego zastępcę we Wiedniu wymieniają prezesa państwowego towarzystwa eksportowego Lautera.

Z Ligi Narodów.

Wiedeń, 3. 2. (PAT.) W dniu 7 bm. zbiera się w Genewie komitet finansowy Ligi Narodów w celu omówienia szeregu kwestji, mających stanowić przedmiot narad najbliższej marcowej sesji Rady Ligi Narodów. Na posiedzenie to zaproszony został również austriacki minister skarbu dr. Ahrer.

Kasy chorych stały się w Kongresówce instytucjami politycznymi!

Posel ks. Kaczyński o zadaniach Ministerstwa Pracy i Opieki Społ.

Warszawa, 3. 2. (Pat.) Sejmowa komisja budżetowa przystąpiła na wczorajszym posiedzeniu do obrad nad budżetem Ministerstwa Pracy i Opieki Społecznej. Na posiedzenie przybył p. minister pracy i opieki społ. Sokal. Referował pos. ks. Kaczyński (Chrz. Dem.). Referent zwrócił specjalną uwagę na zadania Ministerstwa Pracy w zakresie inspekcji pracy, ubezpieczeń społecznych, opieki społecznej nad emigrantami. Wskazawszy na dodatnią działalność inspektorów pracy, referent domagał się utworzenia odpowiednich kursów celem przeszkolenia inspektorów oraz domagał się ulepszenia ich uposażeń. Przeszedłszy następnie do kwestji ubezpieczeń społecznych, mówca wskazał, że dotychczas na terenie byłego zaboru rosyjskiego utworzono 40 kas chorych, licząc przeciętnie około 12 500 zł. na organizację jednej kasy. Omawiając działalność kas chorych, referent wytykał brak należytej kontroli nad kasami i tolerowania dużych zaległości w placeniu wkładek, wreszcie niedostateczne wyszkolenie komisarzy. W zakresie emigracji pos. ks. Kaczyński wytykał rządowi brak programu w po-

lityce emigracyjnej, co jego zdaniem przyczynia się do rozpraszania emigracji, powodując utratę nad nią wpływów przez państwo.

Z kolei zabrał głos p. minister Sokal, który zaznaczył m. i., że choć od niedawna objął urządowanie, rozpoczął starania, aby w myśl tych wytycznych, które uważa za całkowicie słuszne, postępować. Następnie p. min. Sokal rozpatrywał szczegółowo poszczególne działy budżetu, który zamyka się ogólną sumą 18 milionów zł., przelimitowanych wydatków na rok 1925.

Na popołudniowym posiedzeniu pos. Chądziński podał bardzo ostrej krytykę budżet Ministerstwa, zaznaczając, że rząd budżet Min. Pracy i Op. Społ. potraktował po macoszemu, bo w wydatkach zmniejszony jest on w porównaniu z resztorocznym o 100 000 zł.

Pos. Bittner (Chrz. Dem.) poruszył sprawę kas chorych, stwierdzając, że stały się one instytucjami chorobliwymi, przetrzymując się na instytucje polityczne. Ponieważ zbudowane są one na chorągiewce przeto ustawa ta powinna być zmieniona.

